

Lengsel etter en benk

Denne benken har jeg alltid drømt om å sitte på. Jeg har levd mer enn en mannsalder på den andre siden av de tykke steinveggene bak oss. Det første kriminalasylet i Norge. Her kom vi som ble regnet som for syke til å straffes og for farlige til å slippes fri. Nesten ingen av oss fikk smake frihet igjen. Det var ikke til å holde ut. Jeg var en av de få som faktisk klarte å rømme. Mens jeg var ettersøkt, fikk jeg publisert artikler under mitt navn i Arbeider-Avisa. Politiet rev seg i håret. Det var gode dager.

Jeg ble raskt fanget og satt inn igjen. Selv om kroppen var sperret inne, forsøkte jeg å påvirke livet utenfor som best jeg kunne. Jeg skrev med prester, kvinnesaksforeninger og menigheter. Penger ble samlet inn, ganske pene summer, om jeg skal si det selv. Alt gikk til fattige barn. Jeg adopterte en liten gutt som jeg aldri møtte. Slik fikk han skolegang.

Senere kom jeg på Reitgjerdet asyl. Her døde jeg nitti år gammel. Jeg var nok ingen typisk pasient. Egenlig fantes det heller ingen typiske pasienter der. Alle hadde sin historie. Selv om ingen husker dem. Men jeg, Ludvig Wang, klarte å sette spor etter meg. Allikevel.